# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 18. juni 1987 *

*Høje Domstol.*

Ved beslutning af 1. februar 1983 rettet til jern- og stålvirksomheden Acciaierie e Ferriere di Porto Nogaro SpA (herefter benævnt »Nogaro«) fastsatte Kommissionen virksomhedens produktionskvoter og kvoter for levering på det fælles marked for første kvartal 1983 til 1 360 henholdsvis 904 tons for gruppe V-produkter (armeringsstål) og til 8 578 henholdsvis 5 670 tons for gruppe VI-produkter (handelsstål). Ved beslutning af 2. marts 1983 forhøjede Kommissionen kvoterne for første kvartal 1983 for gruppe V-produkter til 8 901 henholdsvis 5 920 tons og nedsatte kvoterne for gruppe VI-produkter til 6 606 henholdsvis 4 366 tons for herved at tage hensyn til installeringen af endnu et valseværk. Ved sidstnævnte beslutning forhøjede Kommissionen ligeledes gruppe V-kvoterne og nedsatte gruppe V-kvoterne for andet, trejde og fjerde kvartal 1982. Beslutningens sidste afsnit lød således: »Disse bestemmelser gælder fra andet kvartal 1982 til første kvartal 1983; på grund af datoen for den foreliggende beslutning bemyndiges De til, efter at have underettet Kommissionen herom, fra andet kvartal til de efterfølgende kvartaler, til og med første kvartal 1983, at overføre de dele af Deres kvoter, som De ikke har udnyttet i de nævnte kvartaler.«

Ved telex af 10. marts 1983 meddelte Porto Nogaro, at virksomheden først den 9. marts 1983 havde modtaget beslutningen af 2. marts 1983. Følgelig ansøgte virksomheden om: i) tilladelse til at overføre uudnyttede kvotedele fra andet og følgende kvartaler af 1982 til første kvartal 1983, ii) tilladelse til at overføre uudnyttede kvotedele fra første til andet kvartal 1983, fordi den havde modtaget beslutningen af 2. marts 1983 for sent til at kunne udnytte tillægskvoterne inden for første kvartal 1983, og iii) yderligere tilpasning af sine leveringskvoter. Ved skrivelse af 22. marts 1983 afslog Kommissionen den tredje af disse ansøgninger og meddelte, at den anden ansøgning var under behandling og ville blive besvaret hurtigst muligt. Der blev imidlertid aldrig givet noget svar.

Ved endnu en beslutning af 2. marts 1983 fastsatte Kommissionen Porto Nogaro's produktions- og leveringskvoter for andet kvartal 1983 til 9 069 henholdsvis 6 046 tons for gruppe V-produkter og til 6 606 henholdsvis 4 366 tons for gruppe VI-produkter.

Kommissionen fandt herefter, at Porto Nogaro havde overskredet kvoterne for både første og andet kvartal 1983. Den pålagde ikke bøde for første kvartal 1983, men den fandt, at Porto Nogaro i andet kvartal 1983 havde overskredet produktionskvoten for gruppe V-produkter med 1 765 tons, produktionskvoten for gruppe VI-produkter med 2 484 tons og leveringskvoten for gruppe VI-produkter med 522 tons. Kom-

* Oversat fra engelsk.

missionen pålagde i henhold til beslutning af 9. oktober 1985 Porto Nogaro en bøde på 217 650 ECU (324 838 200 LIT) for disse overskridelser.

Ved stævning, indgivet til Domstolen den 14. november 1985, anlagde Porto Nogaro sag med påstand om, at Kommissionens beslutning af 9. oktober 1985 om at pålægge sagsøgeren en bøde annulleres, subsidiært at den pålagte bøde nedsættes efter billighed i betragtning af, at sagsøgeren havde handlet i god tro. Porto Nogaro gjorde først gældende, at den påståede overskridelse af produktions- og leveringskvoter i andet kvartal 1983 ikke kunne betragtes som en overskridelse af de respektive kvoter, for så vidt det var faktisk umuligt for virksomheden, på grund af den sene kvotetildeling, at fremstille og levere de mængder, der svarede til de kvoter, som først blev tildelt i slutningen af første kvartale 1983. Porto Nogaro gjorde for det andet gældende, at anmodningen om automatisk overførsel af disse kvoter til det efterfølgende kvartal (andet kvartal 1983) ikke blev behandlet af Kommissionen i overensstemmelse med baggrunden for den foregående beslutning om at tildele disse mængder, hvilket derfor var i strid med den positive indstilling, den tidligere gav udtryk for.

Sagsøgeren har fremført en række nye argumenter i replikken og under den mundtlige forhandling. Virksomheden har navnlig gjort gældende, *at* Kommissionens tjenestemænd mundtligt havde forsikret den om, at den ville få tilladelse til at overføre uudnyttede kvoter, *at* kvoterne kun var overskredet på grund af en skrivefejl fra virksomhedens side, og *at* den under alle omstændigheder havde holdt sig inden for de samlede kvoter. Disse argumenter må efter min opfattelse afvises fra påkendelse, jfr. procesreglementets artikel 42, stk. 2, og sagen må påkendes på grundlag af de i stævningen fremsatte anbringender.

For så vidt angår gruppe V-produkter, for hvilke kvoterne var blevet forhøjet, var der mulighed for, hvis der var givet tilladelse hertil, at overføre noget fra første til andet kvartal 1983, nemlig en uudnyttet produktionskvotedel på 2 686 tons. Porto Nogaro fik aldrig noget egentligt svar på sin ansøgning af 10. marts 1983 om at måtte overføre dette kvantum. Efter min opfattelse kan Kommissionens tavshed ikke udlægges som en tilladelse til overførsel, om end det er utilfredsstillende, at Kommissionen ikke tog stilling til ansøgningen, efter at den havde lovet et svar i skrivelsen af 22. marts 1983. Det fremgår imidlertid klart af betragtningerne i Kommissionens beslutning af 9. oktober 1985, at den tog hensyn til, at forholdet ikke var afklaret; derfor lod Kommissionen tvivlen komme Porto Nogaro til gode, idet den trak den samlede produktionskvote for gruppe V, som ikke var udnyttet ved udgangen af første kvartal 1983, fra det kvantum, for hvilket den pålagde bøde. I kraft af dette fradrag nåede man til en overskridelse på 1 765 tons, som blev belagt med bøde.

Situationen var anderledes med hensyn til gruppe VI. Her blev kvoterne nedsat. Man kan ikke sige, at virksomheden på grund af den sene meddelelse blev afskåret fra i resten af kvartalet at udnytte de mængder, som var blevet taget fra den, og som den under alle omstændigheder ikke havde fremstillet.

Det følger heraf, at det første af de i stævningen fremsatte anbringender ikke kan danne grundlag for at annullere af beslutningen, hverken for så vidt angår gruppe V-produkter eller gruppe VI-produkter.

I henhold til det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen, fordi den havde givet tilladelse til overførsel af de i de foregående kvartaler uudnyttede kvoter, var forpligtet til yderligere at tillade overførsel fra første til andet kvartal 1983. Efter min opfattelse er dette anbringende ikke holdbart. Den tilladelse til overførsel, som blev givet ifølge Kommissionens beslutning af 2. marts 1983, var udtrykkeligt begrænset til første kvartal 1983. Jeg mener ikke, det kan udlægges som udtryk for vilje til at tillade yderligere overførsel, og beslutningen indebar ikke i sig selv, at der ville blive givet tilladelse til yderligere overførsel. Kommissionens skrivelse af 22. marts 1983 kan heller ikke opfattes som en stiltiende tilladelse til overførsel. Efter min opfattelse er der intet i den foreliggende sag, der kan danne grundlag for en berettiget forventning om, at der senere ville blive givet tilladelse til overførsel af samme art som den, der gjaldt for kvartalerne til og med første kvartal 1983. Jeg mener derfor ikke, at det andet anbringende kan lægges til grund.

Eftersom Kommissionen i den anfægtede beslutning af 9. oktober 1985 allerede lader den eventuelle tvivl komme sagsøgeren til gode, og eftersom bødesatsen fastsattes til 50 ECU og ikke til 75 ECU, er der efter min opfattelse ikke grundlag for at tage bødebeløbet op til fornyet overvejelse.

Jeg skal derfor sammenfattende foreslå, at Kommissionen frifindes, og at sagsøgeren betaler sagens omkostninger.